KORPIKOIVUN MAHLAA

BERTTA RITA

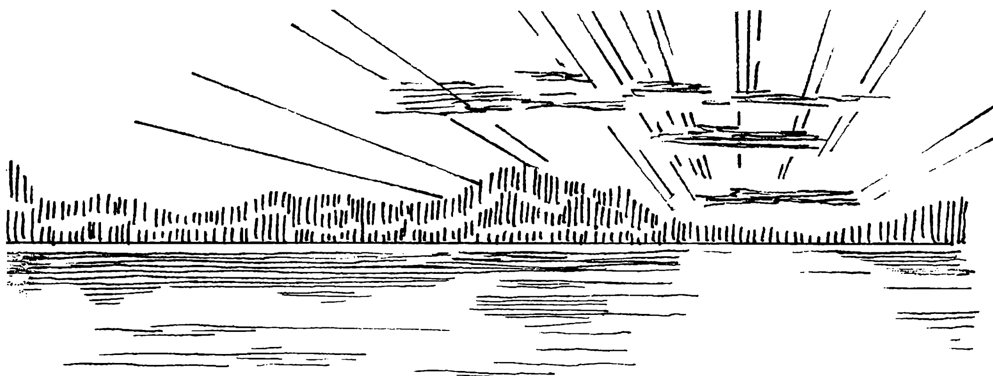
Bertta Rita

KORPIKOIVUN MAHLAA

Tämän kirjan julkaisemista
ovat tukeneet taloudellisesti
Imatran Seudun Osuuspankki
Etelä-Karjalan Säästöpankki
KOP, Vuoksenniskan konttori
Ruokolahden maa- ja kotitalousnaiset
ja sen kyläosastot

Piirrokset: Sulo Siitonen

Paino: Oy Ylä-Vuoksi – Imatra 1986

Kesää kohti

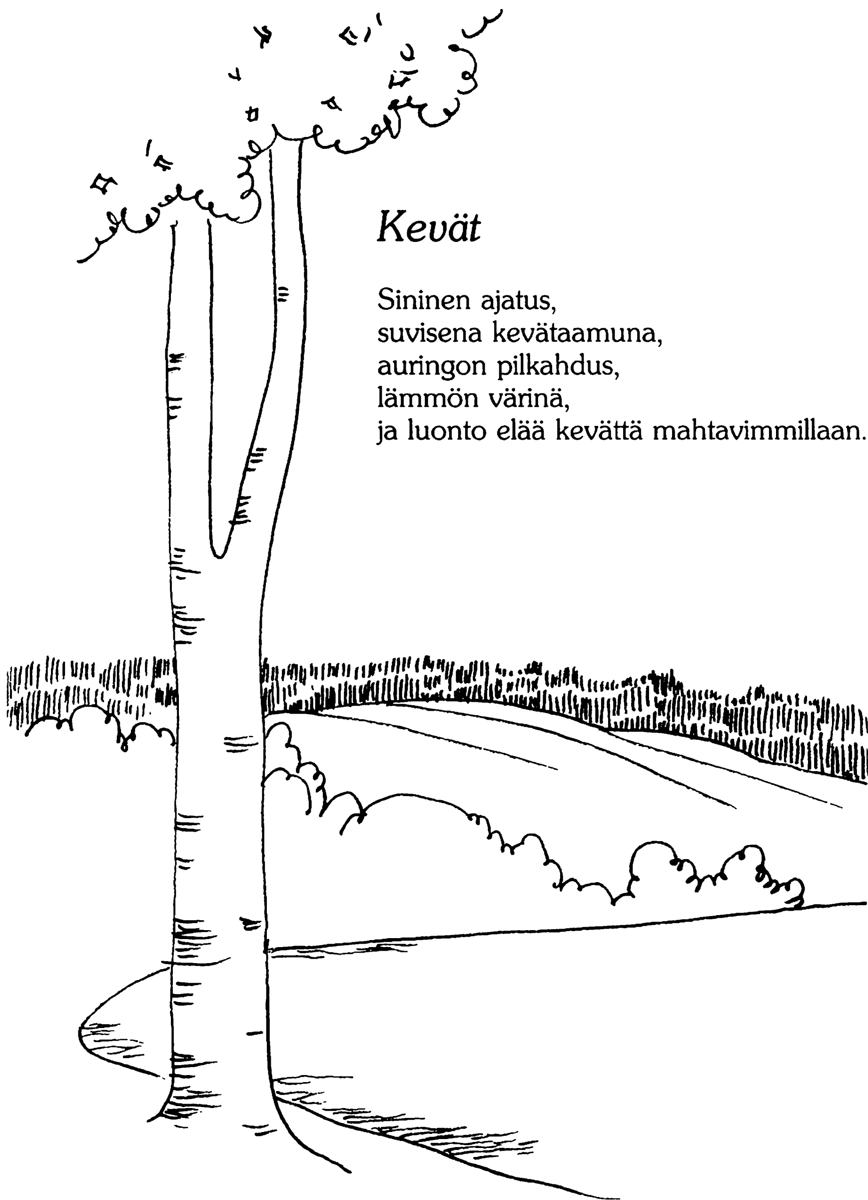
Vaipan valkoisen alla
nyt luonto nukkuu,
kevättä vartoen,
milloin käki taas kukkuu.

Kiteet kimaltaen,
huurrehunnussa puut,
mutta keväällä aukeaa
silmujen suut.

Aurinko valtaa
lämmöllään alaa.
Jääpuikot räystäissä
vettä jo valaa.

Päivä paistaa,
on pälviä maassa.
Leskenlehti jo kukkii
ojan laidalla haassa.

Saapuu muuttolinnut,
ja laittavat pesää.
Taas kulkea saamme
kohti kauneinta kesää.

Kevät

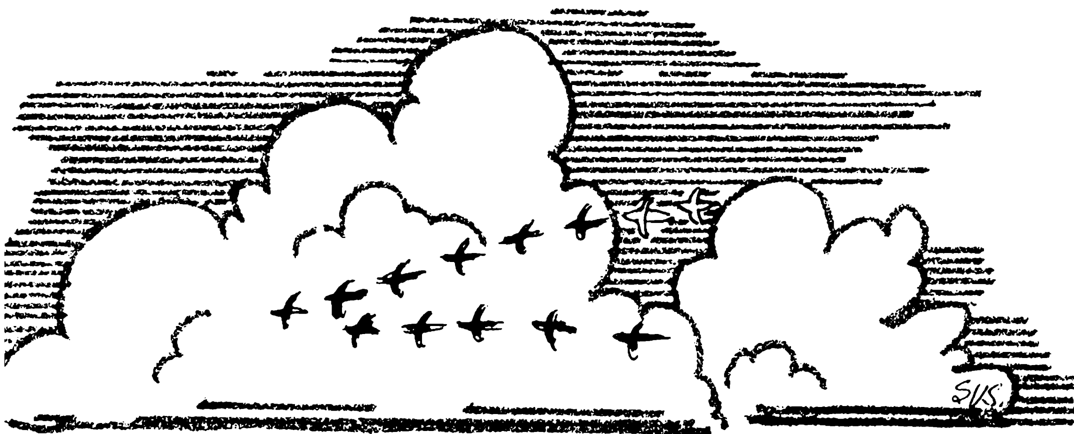
Sininen ajatus,
suvisena kevätaamuna,
auringon pilkahdus,
lämmön värinä,
ja luonto elää kevättä mahtavimmillaan.

Päivä

Paistaa päivyt päiväsellä,
pakkanen pois pakeneepi.
Räystäät aivan kyynelehtii,
itkevät ilomielellä,
suven suuren saapumista,
lämpimän lähestymistä.

Kevät

Keikkuen nyt kevät saa,
meille tänne pohjolaan.
Silloin taittuu talven valta,
paljastuu maa lumen alta.
Luonto herää elämään,
kauniina taas kaiken nään.

Muuttolinnut

Ne saapuvat kaukaa,
kesän viestiä kantain,
ne lentävät yli,
maitten merten ja rantain.
Ne luonnossa saa,
kevään sävelet soimaan.
Me uskoa saamme,
kesän tenhoon ja voimaan.

Ne yhdessä laittavat
pehmoisen pesän.
Ja poikaset syntyvät
lämmössä kesän.
Ne nauttivat kesästä
suvesta Suomen.
Ja lentävät pois
kun koittaa taas huomen.
Myös ihmiset nauttikaa
kaikesta tästä,
mi kauneinta on elämässä.

Flunssa

Flunssa,
se kevään ensimmäinen airut,
saapuu kutsumatta vierailulle,
enteillen kesän tuloa.
Viikonpäivät oltuaan,
se hellittää,
ja jättää punanenäisen ystävänsä,
siirtyen taas seuraavaan kohteeseen.

*

Virtuoosi viskisieppo
viserteli kevätyössä –
Aamu koitti, lintu polo,
jopa tuli kehno olo.

*

Suvi

Suven suloisuutta
huokuu taivas ja maa.
Havumetsät ja koivikkolehdot,
yllin kyllin valoa saa.
Kesän lämmöstä nauttivat
viljapellot,
kuuluu laitumilta myös
karjankellot.
Tuulen väre hyväilee
sinijärven pintaa,
laineen liplatus
soutajan saavuttaa.
Joskus salamoi
sekä jyrisee,
virkistävä sade maata
kastelee.
Hyttyset parvissa karkeloi,
ja sirkat viulua soittaa.
Piipitys kuuluu linnunpesästä,
nyt kaikki nauttivat kesästä.
Ahon rinteellä
punertaa mansikan poski,
jossakin virtaa kuohuva
koski.
Kedon kukkaset luovat
kauneuttaan.
Voi luoja kuin kaunis
on taivas ja maa.
Ystävät tätä maata rakastakaa.
Nyt on suvi ja Suomen kesä.

Juhannusaatto

Harakanhattuja juhannuskukiksi
pellon laidalta taitoin.
Uusista marjoista mansikkamaidon
perheelle illaksi laitoin.

Rauduskoivusta vastan tein,
sen illalla kanssani saunalle vein.
Ja lippu ol nostettu salkoon,
oli juhla ja juhannus.

Juhannus

Juhannus on kesän juhlaa,
luonto kauneuttaan tuhlaa.
Suomen liput liehuu korkealla.

Koivun lehvät pihapiiriin,
luovat tunnelman niin kauniin,
jossain lemmen valat vannotaan.

Kokkotulet kesäyössä,
heijastuvat veden kalvoon,
kansa kaikkialla valvoo.

Suven juhlaa viettää saamme,
helmas rakkaan synnyinmaamme,
nyt on meillä juhla juhannus.

Rakkautta

Rakkautta on –
kun on paljaat varpaat,
ja hellehattu päässä.
Kun kukkia poimit,
ja syliini juokset,
kauniissa kesäsäässä.
Se rakkautta on, lapsenlapseni.

Kesäaamu rannalla

Ol kesäne uamu niin kaunis ja tyyn,
kun hyppäsin Savokaijan sylleilyyn.
Ei liikkuna koevussa lehti,
kalastaja tuolla jo verkole ehti.
Voep toesile peti olla vielä rakas,
ja väsyneenä ne sängyssä makas.

Miule hetki on aenutkertanen tää,
en mistää voe naottia enempää.
Ei tressiä, vaevoo,
ei huolia mittää,
en lomale kaepoo,
etelää, ittää.
On kotiseutu,
tää paekka parraen.
En maatakkaa malta
siks nousen näi varrain

Ongella

Oli kesäpäivä parhaimmillaan,
istuin venheessä mä melkein ilkosillaan,
vietin vapaapäivää onkien.

Madot kaivanut mä olin maasta,
kujan puolta, sieltä lehmihaasta,
nyt mä ahvenia narrailin.

Joskus koho keikkui siinä eessäin,
sinijärven laineen pintaveessä,
vapa heilui siima vinkuen.

Hohti särjen hopeainen kylki,
kalamies taas onkehensa sylki,
saalista näin oottaen parempaa.

Annas olla nyt se taasen otti,
veden alle painui koko potti,
sieltä sain jo aika vonkaleen.

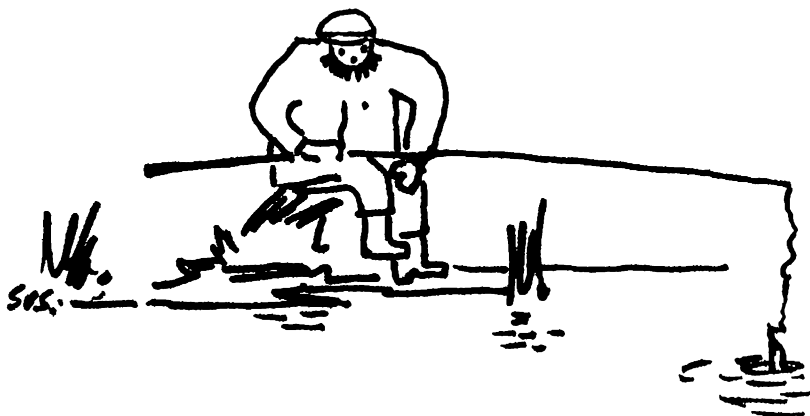
Kyrmyniska ahven koukun hotkas,
veneen pohjalla se heti potkas,
syöntiaika oli parhaimmillaan.

Saalista jo oli aika summa,
alkoi lähestyä ilta tumma,
venheen saunarantaan soutelin.

Kalat perkasin mä saunan eessä,
vielä huuhtelin ne järviveessä,
tuvalle mä tulin iloiten.

Iltaruoka tehtiin ahvenista,
särjillä taas herkutteli kissa,
kylläisenä sitten kehräten.

Tänään tuli kalasaalis suuri,
onkijalla oli hyvä tuuri,
näin joskus vapaapäivää viettelen.

Juuso ja Tilta

Niin kaonis ol kesäne ilta
Juuso se verkkoja puikkaroi,
ol Tiltakii joutuna askareilta
ja sorsat ne järven laeneilla ui.
Yhessä tuumi hyö rannale läks
ja koevussa kukkua helskytti käk.

Vene kun vesille työnnettii
istu Juuso verkkonee vennee perrää,
Tilta aeroehi tarttui niin
hää soutana kerran ol errää.
nieme kuppeele soutoo hää ties
hää sentää ol kalamies.

Huopas venneeperä hää nieme laetaa,
sano Juusole, tässä se kala-apaja
tänä iltana olla taetaa.
Siitä Juuso alako verkkoja vettee puottoo,
souvappas akka hittaammin
ei tässä vejetä nuottoo,
kiännä tok oekeela aerola vähä
seisata, takasii huopoo,
kiännä nyt sentään vasempaa
muute ei suaha uamula ruokoo.

Siinä Juuso se Tiltale äksieroo
välilä voemasanoja käöttää,
vaekka järven pinta on kaonis ja tyyn
pittää Juuson mahtiise Tiltale näöttää.
Tilta sentää pisti suusa tukkoo,
sen nyt jos auvoes,
ei hyyvvee se luppoo.
Verkot kun vettee on suatu
tuas lempee on Juusola mielen luatu.
Tilta tään kaeken kokemuksesta ties
hää sentää on entinen kalamies.

Kun aorinko viime sätteitää heittää
tuvale peräkkäe suavutaa,
Tilta iltakahvit vielä Juusole keittää
hyö sovussa naottivat kahvistaa.
Ja siitä siirtyvät makkoomaa,
Tilta arkiset huoleese huomisee heittää
kun köllähtää Juusoose selän taa.

Elokuun yö

On ilta elokuun,
käy päivä mailleen.
Tyyntyy järven pinta,
liplatus laineen.

Aurinko säteillään,
viime terveiset heittää,
ja varjot vaipallaan,
kohta tienoon peittää.

Yön mustaan huntuun,
pian luonto hukkuu,
on niin hiljaista,
ja kaikki nukkuu.

Mutta takaa taivaanrannan,
nousee elokuu,
verraton veitikka,
sil ompi naurusuu.

Luona portinpielen,
nyt nuoret kohtaa,
syleillen toisiaan.
Elokuu hohtaa.

Ruokavihje

Marjakeitto varmaan maistuu,
sienet pannulla jo paistuu,
uudet perunat kun keitän,
särpimestä huolet heitän.
Lähdevesi ruokajuoma
ompi vaarin kotiin tuoma.

Köllähtäen mahan viereen,
ruokaunen otan pienen.
Virkeänä taasen saan
askareita toimittaa.
Vaarille mä kahvit keitän,
huolet huomisesta heitän.

*

Sadepisarat järven pintaan,
leikkiä lyövät kilvan,
ukkoskuuro tärveli,
tuon kauniin poutailman.
Maaemo kesäkuumalla,
joskus vettä kaipaa,
silloin myöskin sadekuuro,
tarpeen olla taitaa.

Kun kesän tuulessa huojuu puut,
on linnun pesässä ammollaan
pikkuiset suut.
On emolla raskas päivätyö,
niin paljon ne poikaset
päivässä syö.

*

Kesäyön kajo, vaipuu
elokuun kuutamon syliin.
Täyteläisenä huojuvat
tuulessa tähkäpäät,
ja luonto valmistautuu
syksyä vastaanottamaan.

*

Syksy

Nyt täyttymystään elää maa,
sato metsistä ja vainioilta
talteen korjataan.
Kellastuu jo koivun lehti,
etelään myös muuttolintu ehtii.
On Suomeen tullut syksy,
ruskan aika.

Kesän muistot

Poimin talteen kesän kauniit muistot
– Niityt vihreät ja kukkapuistot
– Taivaanrannan iltaruskon kulta
– Jalan alla lämmin musta multa
– Taivaankannen pilvihattaraiset
– Siinä muistot, kesän, monenlaiset.

*

Tervetuloa syksy.
Kesä ehti pois eestä.
Syksyn hämyiset illat,
halla huurua antaa,
tummuu varjoisat veet.
Ruskan kauneimmat värit,
saa luonto nyt kantaa.

*

Pienen runon rustasin mä,
syksyn hetkistä,
kaunis muisto mulle jäi, ruskaretkistä.
Nyt huurrehuntuun peittyy maa,
näin jo tänne meille,
talvi tulla saa.

Kotikoivuni

Katveessa kotikoivuni,
myös juurtuivat minunkin juureni.
Vaikka taimeksi vartuin lapsuuskodissain,
täältä elämän pohjan vankan sain.

Rakas pihakoivuni mun,
monet ilot sait elää myötä,
sait nähdä kun raataen teimme työtä.
Siinä piiperti jalat pienten lasten,
iloisen elämän myötä.
Näit joskus kun tehtiin surutyötä.

Näit senkin kun lapseni läksi maailmalle,
heitä siunaten matkalle saattelin,
salaa vierivin kaihon kyynelin.

Näin tapahtumat vierivi eteenpäin,
nuoret rakastavaiset taas katveessas näin,
sä salassa lehtiäs havisuttain,
sait mukana elää myötä.

Nyt lasten lapseni leikkiä saa,
sun varjossas suojaisassa.
ei mikään mummolle olla voi,
sen rakkainta maailmassa.

Meille ikää jo kerttyy kummallekin,
mutta koittaissa uuden kevään,
sinun mahlasi helminä kimmeltäin,
näin jatkamme elämää eteenpäin,
ja luontokin kukkaan jo herää,
näämme suvisen Suomen kevään.

Itsenäinen Suomi

On kuudes päivä joulukuuta,
siniristiliput salkoon kohoaa.
Orjuudesta vapaa on Suomi, isänmaa.

Nous ennen veli veljeänsä vastaan,
punaisina purppuroivat kunnaat.
Mutta Suomen kansa ikeen alta nousi,
niin kalliit oli vapauden lunnaat.

Rauhassa isänmaata rakennettiin,
varttui vastuuseen jo uusi polvi.
Ajan aallot ankarasti löivät,
taasen voittaa meinas vieras valta,
suuret pienempiään silloin söivät,
mutta yksimielinen ol Suomen kansa.
Kävi miehet, naiset vainoojia vastaan,
oltiin kovilla myös kotirintamilla,
oli toimeentulo silloin ainoastaan,
vanhusten, lasten ja naisten hartehilla.

Elämätä toki täytyy jatkaa,
turhaanko, ei toki kuitenkaan.
Voimia saa aina Jumalalta,
kun kipeimmin me sitä tarvitaan.
Tään ajan ihminen, sä luona sankarpaaden,
pysähdy ja kuule sanomaa.
Vielä ajan rajan tuoltapuolen,
kertovat he taisteluitten tiestä,
siellä tarvittihin poikaa, miestä.

Se kouras vaimon, isän, äidin rintaa,
kun suruviesti rintamalta saapui.
Kodin, uskonnon, puolesta isänmaan
tää teidän sankarpoikanne nyt kaatui.

Niin kalliit oli uhrit, kalliit lunnaat,
taas punaisina purppuroivat kunnaat.
Siellä kotikirkon sankarristin alla,
lepää kallehinta kaikkialla.

Kaikkivaltiaalle pyyntömme nyt nouskoon,
että vapaana tääl elää voisimme.
Maailmassa ihmisten myös kaikkialla,
rauhassa me elää soisimme.

Liput liehukoot nyt korkealla,
puhaltakoot vapauden tuulet,
itsenäinen ompi isänmaa.

Karjalamme

On Karjalamme ihmeellinen maa.
Kun kesäkuussa aamu sarastaa,
on päivä vuorokauden pituinen,
ja eloon elvyttävä valo sen.

On Karjala tää ihmeellinen maa.
Kun joulukuu on tullut pohjolaan,
yö miltei vuorokauden pituinen,
saa hohdon revontulten tähtien.

On Karjalamme ihmeellinen maa.
Sen metsävaarat kaukaa kuumottaa.
Yön sekä päivän taivaltaa kun vois,
ei salo syleilystään päästäis pois.

On Karjala tää ihmeellinen maa.
Kun merenselkää järvi muistuttaa,
sen peiliin heijastuvat harjanteet,
ja taivaan sinen toistaa virtain veet.

On Karjalamme ihmeellinen maa.
Tääl kansa kalevainen asustaa.
On suora, rehti, täällä ihminen,
kuin pystypäinen honka pohjoinen.

Ruokolahti

On Ruokolahti kotiseutu kullankallis
asuinpaikka parhain.
Maa kunnasten ja laaksojen,
kauniitten lehtimetsien,
mäntymetsät mahtavat,
kanervaiset kankahat,
ja marjapaikat parhaat.
On Ruokolahti kotiseutu
asuinpaikka parhain.

Suot utuisina unelmoi,
ja metsälintuin laulu soi.
Lakkapäiset lainehet
lyö Saimaan hiekkarantaan.
Sinijärvet siintävät,
ja savut rantasaunain.
On Ruokolahti kotiseutu
asuinpaikka parhain.

Täyteläiset tähkäpäät
on valmiit viljapellot.
Maalaistalon tanhuat,
ja kirkonkylän maisemat.
Talvi hanki pakkaset,
ja kuutamoiset kunnaat.
On Ruokolahti kotiseutu kullankallis
asuinpaikka parhain.

Ruokolahden eukot

Ruokolahden eukkoja
on entisiä kuusi,
nyt on tullut seitsemäs
eukko taasen uusi.

Kaksi vuotta eukolla
kestää virka-aika,
monta kertaa olla saa
päällä puhdas paita.

Kaulallensa käädyt hän
laittaa aina silloin,
kun tilaisuutta juhlistamaan
pyydetähän milloin.

Jo Eedelfeltin aikanaan
nää esiäidit lumos,
Ruokolahden eukot kirkonmäellä
oli maalauksen tulos.

Usein miettinyt oon mielessäin
nää Eedelfeltin naiset,
liekö kaikki syntyjään
he olleet ruokolahtelaiset.

Jo taiteilija aikoinaan
nää kansannaiset näki,
ei Ruokolahden eukkoa
edusta vallasväki.

Ylistys kotikirkolle

Sinä kotiseurakuntasi kirkko
olet seisonut ryhdikkäänä jo vuosisatoja
kauniilla kummullasi.
Saimaa helmeilee sinisenä ympärilläsi,
jyhkeät kuuset huminoivat,
ja kumpuileva vehmas maasto
seutuasi vartioi.
Kauniina kupolisi kohoavat korkeuteen,
ja kellotornisi kurkottelee taivaan sineen.
Kellosi soitollaan ovat ilmoittaneet
ilot ja surut,
seurakuntalaisia kirkkoon kutsuen,
ja saattaen viimeiselle matkalle lähtijää
Jumalan puistoon lepäämään.
Monet mahtavat sävelet ovat uruistasi kaikuneet,
ja virret Jumalan kunniaksi
on veisattu kattosi alla.
Siellä seurakuntalaiset
ovat saaneet hiljentyä Luojansa eteen,
kuulemaan Jumalan sanaa,
saamaan siunausta ja voimia elämänsä taipaleelle.
Monenlaiset elämän vaiheet
olet paikaltasi nähnyt.
Paljon sinulla olisi nykyajan
kiireiselle ihmiselle sanottavaa.
Sankaripaadet lähelläsi,
kertovat jo omaa sanomaansa.
Sinulle kaunis kotikirkkoni
toivon korkeimman siunausta
vuosien saatossa.

On mummolla pieni mussukka,
joka äsken luonansa käi,
ikkunaruutuun muistoksi mummolle,
pienet sormen jäljet jäi.
Ei mummo niitä raaski
pyyhkiä pois,
ei muuten hänellä muistoja,
lapsenlapsesta ois.

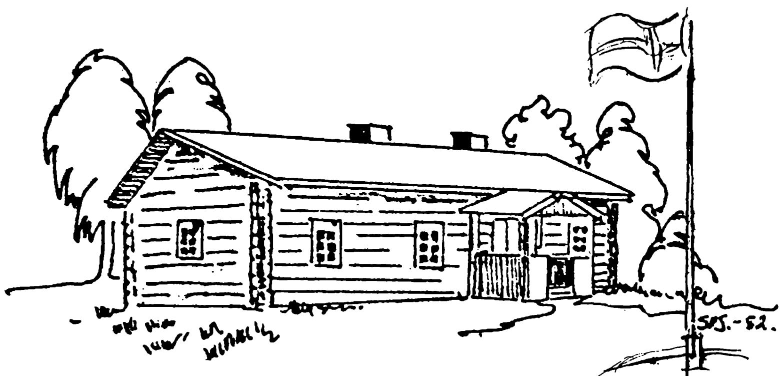
Saunamatka

Kävelin tietä pientä ja kaitaa,
saunapolkua pientaren laitaa.
Pois olen jättänyt huomisen huolet,.
tunnen kun luonnossa tuoksuvat tuomet.
Perhosen kukalle lentävän näen,
jossakin kuulen myös kukkuvan käen.

Tervalepästä lehviä taitan,
niistä saunavastani laitan.
Rannalla sauna ei ole suotta,
siellä se nytkin kuumana vuottaa.

Vaatteet pois riisun, ja lauteille astun,
kohta jo hiestä märäksi kastun.
Kiukaalle kiposta vettä mä heitän,
kuumassa löylyssä itseni keitän,
vastalla vaivani kylvetän pois,
tästäpä järvehen juosta jo vois.

Vilpoisa vesi kun hyväilee mua,
siinä saa ruumiini puhdistua.
Päälleni kiposta vettä viel viskon,
ja puhtahan paidan päälleni kiskon.
Näin puhdas on ruumis ja mieli myös mulla,
ei missään voi olo sen parempi olla.
Luojaani kiitän kaikesta vielä,
tupaani kohden kun käyn saunatiellä.

Pihapiiri

Pihapiiri,
siinä vihreä nurmimatto.
Sininen taivas,
valtakuntani katto.
Siellä äiti ja isä,
lapsuuden turvan antoi,
rakastaen,
sylissään lastansa kantoi.
Kotikoivut ja kivi,
sinne kiipesi pienoinen piltti,
se maailma silloin,
hänelle lapselle riitti.

Oli siskot ja veikot,
kävi käpylehmillä leikki,
tehtiin hiekasta kakut,
joku leikisti kahvia keitti.
Ahon mansikat kilvan,
kerättiin heinänkorteen,
mansikkamaidon,
niistä maittavan sain.
Juostiin rantaan,
uitiin järvessä vielä.
Pyykkipata ja palju,
pesi äiti pyykkiä siellä.

Tuli talvinen tanhut,
tehtiin lumiukot ja linnat.
Laskettiin mäet,
käytiin suksilla kilvat.
Kera naapurin lasten,
aina lysti ol leikissä siellä.
Muistoissain kuljen,
vielä lapsuutein pihatiellä.

*

Sydänuuni

Kun mie olin lapsi pieni
siinä keinuin kehdossani,
matalassa majasessa
kotimökin kätkyessä.
Missä ennen emoni lauloi,
tuohuksihin tulta laittoi,
sytytteli sytykkeitä
kivimuurin sydämehen.
Kyl' ol lapsen lämmin olla
köllötellä koppasessa,
unta ottaa uunin päällä
oman kodin orren alla.

Missä ennen äitini lauloi,
isäni satuja sepitti.
Siinä vartuin vauraammaksi
sydänuunin lämpimässä.
Jos käi vilu vierahissa,
palelteli pakkasella,
kiivettihin kiukaan päälle
kivimuurin lämpimähän.

Kun mie jouvuin maailmalle,
vieras viima puhalteli,
muistoissani lämmittelin
lapsuuskodin lämpimässä,
hehkussa sydänuunini.

Vielä vartuin vanhemmaksi,
oman onneni tapasin.
Tehtiin koti korven laitaan,
laitettihin leipäuuni,
iloisesti liekit leiskui
hehkuansa hiillos antoi.
Lapset nostin lämpimähän
uunin päälle ojentelin.
Siinä lauloin lapsilleni,
lepsuttelin leipäsiä
leivoin lettivehnäsiä
paistaen piirakat parahat.
Sydänuunin lämmön lailla
lapsiani kasvattelin,
rukouksin heitä kannoin
myös Luojani etehen.

Ehtinyt oon iältäni
vuosiltani rikkahaksi,
vaarikin on vanhentunut
vaimon vaivaisen mukana.
Lastenlapset ojentelen
muurin päälle lämpimähän,
heille laulan laulujani
lämmöllä oman sydämen

*

Onni

Onni se ompi arka lintu
sitä hellien hoivaa,
että ei se luotasi lentäisi pois,
vaan vuodesta vuoteen
omanasi asua se vois.

Tuutulaulu

Tuuti mummo pientä lasta
jol ol yksi hammas vasta,
siitä loihe laulamaan –
Mummon pieni valkotukka
kasva niin kuin kedon kukka,
luota aina Jumalaan
hän sun pitää lapsenaan.

*

Siunaavat kädet

Siunaavat kädet, siinä ne lepäsivät rinnallasi ristissä,
aina kun saavuin sinua vanhainkodin sairasosastolle katsomaan,
Kuinka ne olivatkaan tulleet ryppyisiksi ja kuhmuraisiksi,
mutta aina ne olivat rukoukseen valmiina.

Ajattelin usein, miten nuorena meitä lapsiasi hoivailit,
siunauksen myötä, noilla käsilläsi.
Silloin ne olivat vielä nuoruuden kauniit,
vaikka jo työn kovettamat.

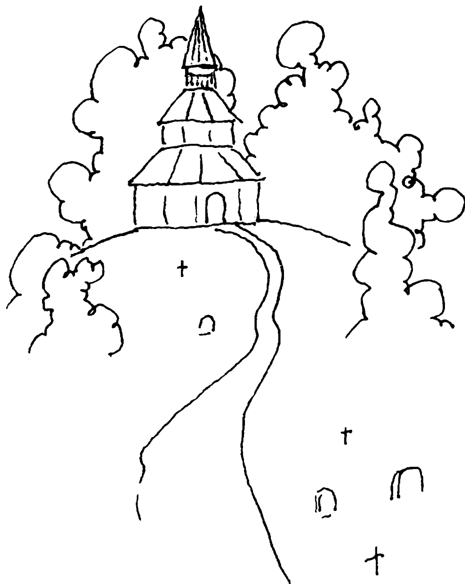
Siunaukseen ne silloinkin ristiin laitoit,
kun me lapsuuskodista jouduimme maailmalle lähtemään.
Ja kiitokseen, kun tulimme sinua taas kotiin tervehtimään.

Sitten tuli aika levon ja vanhuuden,
mutta pidit niitä ryppyisiksi käyneitä kauniita käsiäsi,
sittenkin rinnalla ristissä, Vapahtajaasi rukoillen,
kunnes kuolemassa ne kirposivat,
ja sait kutsun taivaan kotiin.

Symbooli

Mökin akan monumentti, kuka ties,
se voisko olla pelkkä kotilies
Ei varmaan.
Kyllä arvaan.
Se sontakasan päällä
talikko ja saapasrisa ois.

Suru

Suru, se mykistää,
se hiljentää,
vain yksin suru on.

On kyyneleet,
ja tuskain veet,
on mennyt läheinen,
vain mulla suru on.

Vaik' tiedän sen,
sun hyvä on,
ja kuivuu kyyneleet,
mut silti suru on.

Vaan aika tuo,
se lohdun suo,
jää ikävä ja kaipaus,
pois väistyy suru jo.

Mä tiedän sen,
viel' tavataan,
luona taivaan Kuninkaan,
kun päärlyportit aukeaa,
silloin meillä kaikilla,
ikuinen ilo on.

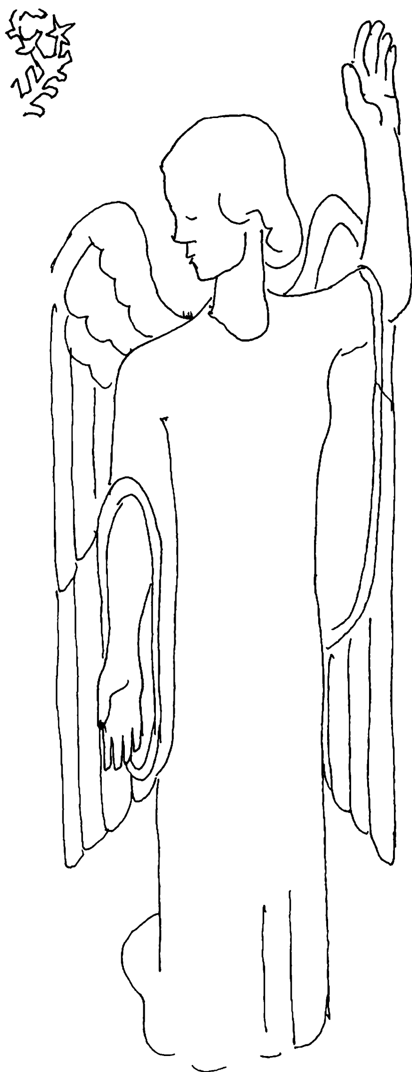
Rampa enkeli

Kerran elämän taipaleella
minä ystävän kohtasin.
Hymyhuulin tietäsi kuljit,
vaikka rampana kuitenkin.

Taas tapasin toisen kerran,
kun kohtalo luoksesi toi.
Tämä johdatusta on Herran,
en sanoa muuta voi.

Kasvosi kauniina loisti,
vaikka vaivasi vaikea on.
Silloin mielessäni jo liikkui,
siinä rampa enkeli on.

Annoit neuvot ja opetukset
minulle elämään.
Taivaasta heijastusta
jo sieluni silmillä nään.

Kekäle

Istun katsellen, miettien hiillokseen,
elo ihmisen on kuin kekäleen.
Se pienestä liekistä alkunsa saa,
joskus luopi se hehkua kirkkaampaa,
Jos lähimmäistään myös lämmittää vois,
se hehkua elämän ois.

Nälkäpäivänä

istuin illalla tuolissain
aikaani vietän muuten vain
kylläinen olo on mulla,
aukaisen television
saisi jotakin hyvää nyt tulla.
Tulee tuutin täydeltä ohjelmaa,
on mainoskatkoa makeaa,
niin runsaudensarvi on pullollaan.
Siinä ohimennen vain
aivan kiireesti vilahtain,
Nään ruudussa nälkäisen lapsen,
ja anovan hätäisen katseen.
silloin rinnasta riipaisee
kuin särkyisi sieluni kannel,
mitä tehdä mä yksin voisin,
miten nälkäiselle mä avun toisin?
Me kaikki yhteen liittykää
tuokaa toivoa nälkäisen elämään.
Kun runsaudestamme annamme,
näin kekoon kortemme kannamme.

Kadonnut runo

Mihin kadotinkaan sen sävelein,
mistä runoja vielä mä eilen tein?
Käy tuulen henkäys ainoastaan,
se kaikenko mennessään vei?

Näin leikkivi tuuli, latvassa puiden,
sen mahtava voima käy ylitse muiden.
Tuo tummia varjoja, pilviä kantain.
On tuskainen, tuskainen, sydämein.

Oi saavuthan takaisin sävelein,
mistä runoja vielä mä eilen tein.
Tuo lempeä tuuli, joutsenen lailla,
valkoisin siivin mun lähellein.
Oi valaise, valaise, sydämein.

Nyt löysin takaisin sävelein,
mistä runoja vielä mä eilen tein.
On seestynyt tuskainen taipalein.
Kun kukkaispolkua kuljen näin,
niin onni on taas minun lähelläin.

Yö

Kuorsaus kuuluu mun viereltäin
kun vaari se hirsiä kiskoo,
Tuuli se puskee seiniä päin,
ja pilvistä lunta viskoo.
Millään en minä unta saa,
siks täytyy mun runoa kirjoittaa.

Runoratsu

Mitä tuolla mä näenkään,
runoratsuni laukkaa kultakengissään.

Minä ehdinkö mukaan,
oota hetkinen vielä.
Meitä näe ei kukaan,
kahden oomme vain tiellä.

Kun on iloinen mieli,
kultakenkäsi kapsaa,
ei ahdista tiellä,
näin jatkamme matkaa.

Mikä mahtoikaan tulla,
nyt uupumus haittaa.
Suokengät nyt sulle,
saan ratsuni laittaa.

Me kahlaamme nevat ja
rämmimme suolla,
sinä ratsuni rakas,
et tähän voi kuolla.

Jo kointähti koittaa,
ja autere aukeaa,
näin voitettu on
tämä elämä raukee.

Harja hulmuten,
runoratsuni laukkaa
taas kultakengissään.

Metsuri

Ennen oli metsuri nimeltänsä tukkijätkä,
olipa hän pitkä mies tai lyhyempi pätkä.

Tukkikämppä savotalla oli jätkän koti,
väsyneenä töiden jälkeen iltasilla, sinne tulla sopi.

Pokasahan nimi hällä oli orsia,
sillä puita maahan kaatoi, niinkuin korsia.

Sahanlati kesken päivän saattoi mennä poikki,
silloinpa tuo jätkäpoika kämpälle päin loikki.

Uuden sahan kaupasta läks ostamahan heppu,
ameriikan läskistä myös täyttyi selkäreppu.

Samalla voi sahaan ostaa myöskin jännenarut,
fenniasta paluumatkalla vedellä sai savut.

Bilnässin kirveellä se jätkäpoika puusta oksat karsi,
karhurihmalla hän iltasilla sarkahousut harsi.

Ei jätkän kulkuvälineenä ollut lännen rauta,
kesällä se pyörä ol talvel hikilauta.

Kuusi päivää viikossa teki poika töitä silloin,
ei siihen aikaan televisiota töllötetty illoin.

Korttipeli kämpällä oli niinkuin tauti
illan mittaan huomata sai – olen p- - - - auki.

Töitä vastaan viikolla sai pomolta förskottia,
seurantalolla sunnuntaisin tanssittiin foksrottia.

Puhvetissa heilan kanssa limonaadit juotiin vielä,
niinpä siitä saatolla jo oltiin metsätiellä.

Rahtimies se hevosellaan ajoi rantaan puita,
keväällä ol pollestansa jäljellä vain luita.

Huhtikuulla kuoriminen hommaa oli parasta,
hiki siinä irtosi jo jätkän selkänahasta.

Purouitolla se jätkäpoika oli vonkamies,
urakalla lautat keluta hän ties.

Lemmenliekki rinnassansa leimusi jo silloin,
rakkaan luokse askeleensa johti kevätilloin.

Elokuinen kuutamo oli haaveilujen aikaa,
Silloin tyttö tunnusti, meille pieni jätkä tulla taitaa.

Jätkäpoika mäen laitaan teki oman tuvan,
sinne nuorikkonsa nouti kun sai siihen luvan.

Siinä perhe suureni, pikkujätkä aikamieheks varttui,
koulun kävi metsurin ennen kuin työhön tarttui.

Näin muuttui tyyli ajan myötä, pomot teknikoitui vielä,
moottorisahan kanssa käydään savotassa siellä.

Metsurin puvun ylleen vetää nyt tuo jätkän poika,
siemenaukoks metsän parturoi kun antaa sahan soida.

Ei poikaa enää kutsuta tukkijätkäksi,
vaan ammatiltaan nykyään hän on metsuri.

Metsurin poika

Jäässä ompi metsurin leipä
talvipakkasella,
mutta metsuripoika vain laulelee
mielellä iloisella.

Autolla aamuisin metsuripoika
ajaa palstan laitaan,
ei sen enää hiihdellä huoli
suksilatua kaitaa.

Jos ei järki jäässä ole
ja ruista on rantehissa,
niin moottorisaha se soida saa
metsissä huurteisissa.

Hoikka ja siro on metsurin heila
se avovaimoksi tuotu,
hän huoltaa ja hoivaa metsuripoikaa
näin heidät on yhteen suotu.

Nakit ja lihapiirakat
hän kullalle ruuaksi laittaa,
kyllä se jälkeen päivätyön
hernesoppakin maittaa.

Pakkoloma jos paukahtaa
se kortistolinjalle ajaa,
työvoimatoimisto työttömälle
se maksaa päivärahaa.

Lapsia paljon ei nykyaikana
metsurin perheeseen luoda,
avovaimo kun pillerit muistaa
hyvissä ajoin juoda.

Ravintolaillassa metsuripoika
rentoutua voipi,
parketilla hän pyörähtelee
kun metsurin humppa soipi.

*

Ihmisen elämä elonvirrassa
on kuin kullanhuuhtojan vaskooli.
Siitä kaikki kuona pitäisi huuhtoa pois,
ja jäljelle jäisivät
elämisen kauneimmat kultahiput.

Osallistuva muori

Eläkemuorille kiirettä lykkää,
hän kaikissa kemuissa käydä tykkää.
Bingoon pitäisi ehtiä
ennen iltapäivän refvejä.
Rahapeliä pelata saa,
mikä voisi olla sen hauskempaa,
markat kun alkaa loppua,
pussi täynnä on bingolappuja.
Myös päivätansseissa tavataan,
ja yhdessä retkillä ravataan.
Etelään lomalle pitäisi ennättää,
sinne lentokone kun lennättää.
On kuntoutuspaikkoja monia,
siellä hoitavat paikkoja kovia,
hoitoihin vain kun kerkiää,
jopa kolottamasta herkiää,
hieroja lihakset norjiksi saa,
taas muorilla ompi mukavaa.
Pyhäisin kirkkoon kun kipittää,
saa siellä itsensä ripittää.
Ei ehtinyt muorikaan nuorena,
kun arkiset työt oli huolena.
Muori rikas ompi nyt vuosiltaan,
mutta ikinuori viel kuosiltaan.
Kun eläkepäivistä nauttia saa
niin muorilla aina on mukavaa.

Salomon

Asui salotorpassa aikoinaan
Salomon vanhapoika.
Oli raivannut pellon ja perunamaan,
ja kasvatti mansikoita.

Vanha äiti kun ijäisyyskutsun sai,
hänet kelkalla kirkolle veti.
Kalmistossa kirkon vierellä,
on äidillä viimeinen peti.

Tuvan nurkalla kessua kasvatti,
siitä veteli makoisat sauhut.
Ei Salomonin korviin kantautuneet
tämän maaiman pauhut.

Ei karjaonni kukoistanut,
kun läävä oli vanha ja laho.
Kuudetta vuotta peräkkäin
lehmä oli ollut maho.

Hoiti monttööri hommia Salomon,
hän korjaili monenlaista.
Mutta koskaan ei kotiinsa ollut hän,
tuonut vierasta naista.

Siinä korjaili ihmisten radiot,
ja laitteli seinäkellot.
Kesällä kasvoivat mansikkaa,
ne pikkuiset rinnepellot.

Hyvin ne mansikat kaupaksi kävi,
kun ei käyttänyt apulantaa.
Paremman makuisen mansikan,
se luonnonviljely antaa.

Ruokaa aina Salomon sai,
niin kalaiset oli järvet.
Talven varalle särpimen sai,
kun kuivasi hauet ja särjet.

Penkin alla permannolla,
oli pieni rahaisa arkku.
Nuukasti poika kun eleli,
omaisuuttakin karttui.

Mutta tiellä jossa ei rahakaan auta,
on käytävä kerran.
Totteli kutsua Salomonkin
käskystä kuolemanherran.

Sai iäisyyskutsun Salomon
pois heitti huolen ja kaunan.
Naapuri hänet aikanaan
löysi lattialta saunan.

Ovat muilla surevat omaiset
mutta Salomon niitä on vailla.
Jäämistön ottaa valtio
näin on säädetty lailla.

Nyt povessa siunatun kirkkomaan
lepää Salomon viimeistä untaan.
Vapaana kaikista vaivoistaan
päässyt uuteen on valtakuntaan.

Yövieras

Savolaiset suomalaisista on
niin höveliä ja lupsakoita,
ei toeset heimot taijossa tässä
savolaesia voeta.

Vieraalle aena sanotaa
tervetulloo meille,
mistä kaokoo se vieras matkustaa,
vaekka eihä tää kuulu meile.

Toevottavasti tulette viihtymää
tässä kaoniissa Savonmuassa,
kun tiälä ei pahemmi haettoo tie
tuo melu eikä suosta.

Ruuaksi meilä rustataa
tuota läskii ja kalakukkoo,
se piimälä alas kun huuhotaa,
ei suol siinä mäne tukkoo.

Vaehteeksi välilä syyvää vielä
kuorrutettuu haokee.
Kylläene olo se silloin on
onnelline ja raokẹe.

Purraos se joskus kuulua voep
mutta sillo se ruumis vua huokoo,
lissee tässä suatava oes
tuota savolaesta ruokoo.

Iltasila kun köllähät
vielä laoteile savusaonan,
kylövyn jälekee tuntea voet
niin leppoesan olon ja raohan.

Makkoomaa vieras suatellaa
peräkammarin pieluksille,
lammaskuattuula vielä peitellää,
kyllä uni jo maestuu sille.

Yöllä kun unissaa kiäntelöö
silloen se ruumis tuas huokoo,
piimee ja kalakukkoa tok
miule lissee tuokee.

Uamusilla on hövelii
tuo savolaenen kansa,
pöytää emäntä kanteloo
tuaseen parastansa.

Kahvia sitte hörpitää
lettivehnäsen kansa siinä,
ei pöyvästä myöskää puuttua sua
se savolaene piimä.

Lähtiäisiksi vielä syötetää
kalakukkoo ja muikkuu.
Isäntä siinä tarjoaa vielä
pikkusta viinatuikkuu.

Vieraehe kansa rahteeroo
ja pannoo parastansa,
onnea matkale toevottaa
tuo savolaene kansa.

Usseimmi ystävät vieraelkee
tiälä kaoniissa Savonmuassa,
tiälä immeise syvän on paekallaa
ja murhe ei mieliä ruasta.

Ei oo mikkää niiko ennen

Ei oo mikkää niiko ennen
sen tässä sanon ohimennen.
Täällä taivaankannen alla
valmista on kaikkialla.
Pakettii on pantu pellot,
kuuluu ei saa karjankellot,
jos sie tartut lehmää tissii,
oot rikollinen varmaan vissii.
Ennen juotii kermaa, maitoo,
nyt pittää olla rahkaa aitoo,
värillä ei vällii mittää,
mut sinistä sen olla pittää,
lehmän maitoo ei saa käyttää
pittää solakalta näyttää.
Kolestroolii tulloo lissää,
voita ei saa näkkyy missää.
Sitä ei ies ilkii sannoo,
jos sianläskii pannul pannoo,
raasteita ja heinii syyvää,
sianlihat syksyl myyvää.
Soker se on myrkkyy varmaan,
suuhu antaa mavun karvaan.
Syyvä ei saa myöskään suolaa,
siihen aikaa myöte varmaan kuollaa:

Ei oo ennää hevostallii,
isännät vaa ajjaat rallii,
turboo mielellää ne käyttää,
siin on hohtoo, hyvält näyttää.
Mehästä ei saa ees rahhaa,
jos ei käytä moottorsahhaa,
hevosvoimat ruhjoot mannut,
särkööt puut ja nostaa kannot.
Myrkytettyi taimii messää,
istutettaa kaike kessää,
monta vuotta sie saat uottaa,
tulosta ei taija tuottaa.
Lentokonneist syytäät lantaa,
kankaille ja ympär rantaa,
järvis ei voi uija mikkää,
jos siistin aijot ihteis pittää,
ves on sammeeta ku santaa,
siihe on mänt apulantaa.
Myrkytettyi marjoi syyvää,
vielä niitä toril myyvää.

Järkii ei myös synny käyttää,
sehän vasta höntölt näyttää.
Tietokonneet laskoot laskut,
luottokortit täyttää taskut,
pankit hoitaa hommat kottii,
jos vaik ootat lottopottii,
rahalla sie et tee mittää,
pankit siitä huolen pittää.

Tehtaat kaik' on saneerattu,
ropotit ne tekkööt töitä,
siin on viisai päihe tulos,
köyhät kiristellööt vöitä,
jouteolost maksaa pittää,
töitä ei saa tehhä mittää.

Naapuris ei ennää käyvä
vaik' puolee yöhö valvotaa,
vasikkata kultaista
nurkassamme palvotaan,
siitä tuuti täyvelt tulloo
rikosta ja mainoskatkoo,
näin ne aivopessööt meitä,
myö ootetaa vaan sarjan jatkoo.

Nyt värssyn teon tähän lakkaan
koneen koteloonsa pakkaan
totean viel' ohimennen
Mikkää ei oo niiko ennen.

*

Elämän polku

Onni ja murhe ne käsikädessä
elämän polkua kulkee,
Vuorotellen ne ihmislapsen
hellään syliinsä sulkee.
Joskus on iloa ihmeellistä
joskus surua tuskaa,
rauhan polkua rakentaessa
saada voi lohdutusta.
Kaita ja mutkainen elämän polku
harvoin kauniilta näyttää,
ihmisen ikävä toisen luo
silloin mielemme täyttää.

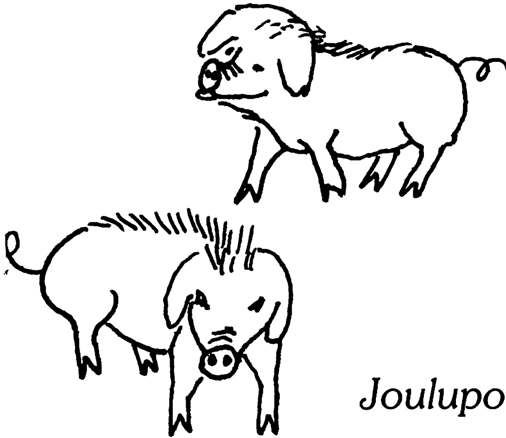

Tuuli soittaa, myrsky-yössä
soivat urut,
Pauhaa rummut
Värisevät viulun kielet
Huuhtoo tuuli puut ja kummut
Soittaa laine lakkapäinen,
kuin pasuuna se pauhaa rantaan
Konsertti on mahtavainen
kun sen luonnonvoimat antaa

Voi kun rintaa puristaa
ja hartioita vaivaa,
pittää rintataskust nitro,
kiele alle kaivaa.
Eläkeläisten tanssii tästä
miunkii mennä pittää,
siel ku oikee humpataa
ei vaivaa tunne mittää.

*

Ikkunan takana lintulaudalla,
vieraita ompi mulla.
Hömöt ja talitiaiset,
saavat syömään sinne tulla.
Tikka punahousuinen,
syö ahneena makupalaa.
Närhi laudalla syömässä,
koittaa käydä salaa.
Suloisin kaikista kuitenkin on,
töyhtötiaispariskunta,
ne yhdessä laudalla ruokailee,
ja näkevät kesästä unta.

Jouluporsaat

Saimme kesällä hoitoomme possua kaksi,
tytön nimi ol Mini, ja poika ol Maksi.
Kujan pohjukka laitettiin karsinaksi.
Pellon puolelle laitettiin aitaus vielä,
päivät pitkät ne tonkivat mullassa siellä.
Kujan puolelle vielä kaukalon teimme,
siihen possuille sitten suuruksen veimme.

Maksi ahneena itsensä täyteen aina ahtoi,
minkäs hoikempi Mini Maksille mahtoi.
Minille paremmin maistuikin vihreä ruoho,
hän vähempään tyytyikin suurukseen tuohon.

Meni ahneelta Maksilta ensinnä jalat,
kun aina ol ahminut parhaat palat.
Etujaloilla itsensä altaalta veti,
oli pehkuissa heillä niin pehmeä peti.
Nousi pahnojen perältä mahtava haisu,
sika syksyn myötä, vain lihoi ja paisui.

Mini hoikkana pysyi, kun lihoi vain Maksi,
öisin vierekkäin nukkui näin sikoja kaksi.
Näin rikkanaiseloa elivät vielä
kujan perillä siat, pahnoilla siellä.

Joulun alla Maksi henkensä antoi,
muori muhkeaa kinkkua pöytään jo kantoi.
Joulutunnelma oli niin harrasta,
rasva valui vaarilta parrasta.

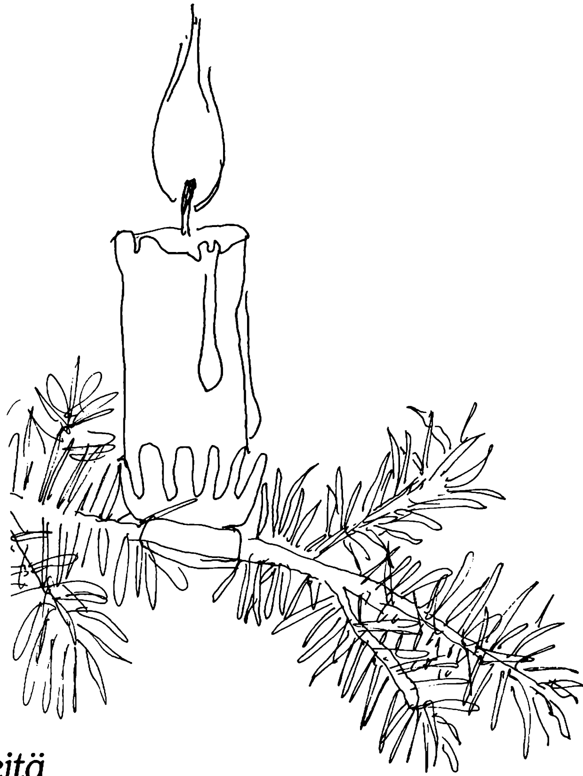
Oli ystävä otettu Miniltä pois,
ei yhdessä elo niin ikävää ois.
Syömällä Mini surunsa näytti,
näin Maksin mitat pian hän täytti.

*

Joulu

Joulun aika lähestyy,
valon juhlaa viettää saamme.
Halpaan tallin seimehen,
syntyi piltti pienoinen.
Jeesus syntyi maailmaan
syntisiä auttamaan.
Sydänverensä hän antoi,
syntikuormamme kun kantoi.
Kuulkaa joulun sanomaa.

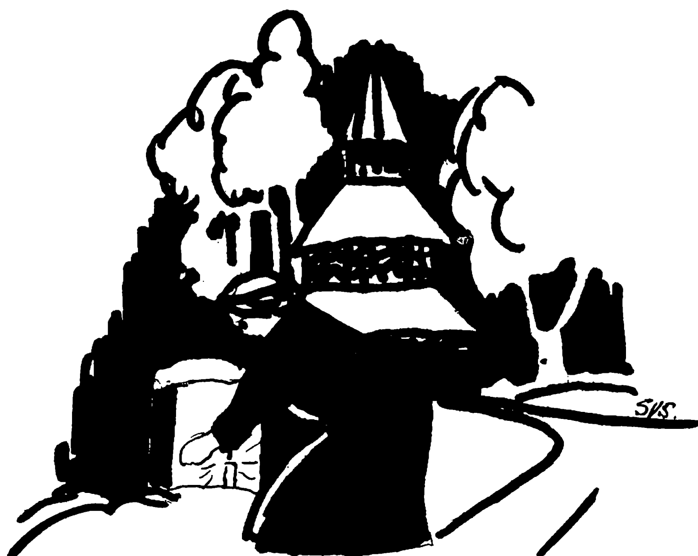

Joulumietteitä

Mistä moinen hälinä,
kaupallisuus, kiire mainen?
Mihin hukkuu seimen lapsi,
piltti pienokainen?
Menemmekö kaikki virran mukaan?
Seimen lapsen luokse
kumartuuko kukaan?

Seimen yllä loistaa kirkas
joulun tähti,
ja enkelkuoro hoosiannaa
veisaa.
Siihen hiljenny,
ja nöyrin mielin herrallesi
tietä laita.
Ota oppaaksesi joulun tähti.

Hautakynttilät

Jouluaaton ilta, alkaa hämärtää,
kulkee kirkkomaalle, vanhus harmaapää,
mukana on hällä, monta kynttilää.

Luokse sankaristin, sytyttää jo hän,
sankarpojallensa, hautakynttilän.

Siitä jatkaa matkaa, toisen kummun luo,
puolisolle rakkaalle, valon kynttilän hän tuo.

Vanhukselle kyynel, silmään vierähtää,
toista jouluansa, rakas lepäjää.

Talvinen on ilma, viima puhaltaa,
isän, äidin haudan luo, vanhus vaeltaa.

Kohmettuu jo kädet, vilu väristää,
syttymään ei saakkaan, hän enää kynttilää.

Nuorukainen rientää, vanhaa auttamaan,
kynttilöihin liekit, saa hän loistamaan.

Nöyrä joulumieli, valtaa vanhuksen,
siunauksen myötä, lausuu kiitoksen.

Nuori ystäväni, näin kun avun suot,
lähimmäises luokse, seimen lapsen tuot.

Kumartuuko vielä, ensi vuonna hän,
vanhus harmaapäinen, tuoden kynttilän?

Kun on vanhus poissa, kuka vuorostaan,
hänen haudallensa, tuo liekin loistamaan?

*

Joulupukki

Mikä lienet piippalakki
valkoparta veitikka?
Joulun alla kuljet kovin,
viivyt aina pienen tovin,
hyvän mielen meille suot
lahjoja kun tuot.

Lähimmäisen rakkaus
on hyvä lahjapakkaus.
Vanhusta ja yksinäistä
joulun aikaa myöskin muista.
Nälkä, sairaus ja huoli
ja sodanpelko maailmasta poista.
Paras lahja sentään lie,
jos seimenlapsen luokse
askeleemme vie.

Talvi

Sirotteli pilvi lumihunnun
syksyn jälkeen antoi talven tunnun
Pakkas-Martti maita vahvisteli
Simo sillat jäästä valmisteli
Rannat riittyy, jäätyy selät veen
Lakkaa purot kurun syvänteen.
Alkanut on vuodenaika uusi.

Jos uudenvuoden onnentinan,
vaikuttavan voisin
Mä nälänhädän poistaisin
ja sodat lopettaisin
Valaisin mä maailmalle kaikki onnentinat
Siihen päättyis viha, kauna, tarpeettomat kinat.

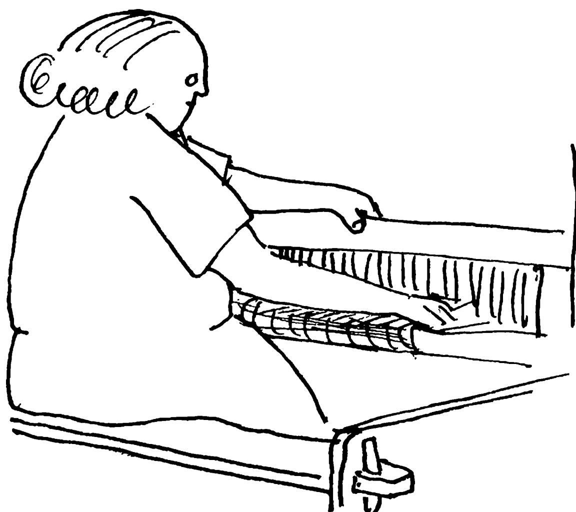
Keväthangille

Paistaa päivä pakkasella,
luonto kaunis lumoaapi.
Sujauta suksillesi,
lähde hiihtoladullesi
hangelle hohtavaiselle.
Siel on koivuin huurrehuntu,
kiteet kimaltelevaiset.
Huojuu männyt mäen päällä,
kuuset kupehessa rinteen.

Nähdä voit sä näädän jäljet,
jänöjussin loikkimassa.
Oksallansa oravainen
kotipesän luona kurkkii.
Monet jäljet jääneet ovat
hirvilauman laukatessa,
kruunupäisten kirmatessa.
Kuulla voit myös viserrystä
pienten lintuin piipitystä.

Laske alas latuasi
mäen päältä mennä anna,
vaaran päälle vaeltele.
Katso silmin kantamihin,
kaunis taivas kaartuu yllä
vailla pilvihattaraista.
Ota luonto omaksesi,
täysin mielin nauti tästä
retkestäsi reippahasta.

Kutoja

Kutonut oon kankaaseen
monenlaista raitaa,
siin on muotifarkkua,
ja pikkulapsen paitaa,
kude isän arkinutun,
toinen vielä parhaan tutun.
Tumma kangas surun aikaa,
kirkas iloisempaa raitaa.
Viel on muisto mummosta,
kude juhlapukukankaan,
näitä sovitellut olen,
loimeen mattokankaan.
Rattoisasti paukkuu pirta,
muistoissani siinä kuljen,
elämäni virtaa.

Noutaja

Mahtava majesteetti
tuonelan virralla souti,
ystävämme parhaan,
hän viime matkalle nouti.

Ei tullessansa kysellyt,
kuka lähtee noutajan mukaan,
se aina ompi arvoitus,
sitä meistä ei tiedä kukaan.

On päättynyt arkinen aherrus,
niin tyyntä on tuonelan mailla,
sielu taivaan kotiin on liidellyt,
laulavan leivosen lailla.

Täällä murhetta kaihoa kannamme,
ainoa lohtu on meillä,
siellä kaikista vaivoista vapaana,
saat kulkea taivaan teillä.

